



HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN HOOGFEEST TENHEMELOPNEMING VAN MARIA

**Onze-Lieve-Vrouwekathedraal Antwerpen
Hoogmis, 15 augustus 2017, 10 uur**

Apok. 11, 19a ; 12, 1.3-6a.10ab / 1 Kor. 15, 20-27a / Lc. 1, 39-56

Broeders en zusters,

Van harte wens ik u een gelukkig hoogfeest van Maria Tenhemelopneming! Kijk naar voren, boven het hoofdaltaar, naar het schilderij van Pieter Paul Rubens. Je ziet wat we vandaag vieren: dat Maria helemaal opgaat naar Gods heerlijkheid, aan de zijde van haar Verrezen Zoon Jezus Christus. Als eerste mag Maria binnengaan in Gods Rijk van licht en vrede, waar wij nog naar uitzien, met een mengeling van hoop en verlangen, van aarzelings ook en onzekerheid. In Antwerpen vieren we op Maria Tenhemelopneming ook moederdag: welkom en proficiat aan alle moeders die vandaag in de kathedraal aanwezig zijn. Voor jullie is het nog te vroeg voor een tenhemelopneming: we hebben jullie nog te hard nodig! Dank voor wat jullie -moeders- dag aan dag betekenen voor uw gezin en familie, voor de samenleving en voor de kerkgemeenschap.

In het Evangelie hoorden we het loflied van Maria, het Magnificat. Het Magnificat is geen romantisch liefdesliedje, geen slaperig wiegelied, zelfs geen leuk meezingertje. Het is een tekst vol passie en overtuiging. Het zijn plechtige woorden die Maria gebruikt, woorden recht uit de stoere woordenschat van de Bijbel: *"Mijn hart prijst hoog de Heer. Van vreugde juicht mijn geest om God, mijn redder (...) van beden af prijst elk geslacht mij zalig omdat Hij die machtig is aan mij zijn wonderwerken deed, en heilig is zijn Naam (...) Hij toont de kracht van zijn arm; slaat trotsen van hart uiteen. Heersers ontnemt Hij hun troon, maar Hij verheft de geringen. Die hongeren overlaadt Hij met gaven, en rijken zendt Hij heen met lege handen."* (Lc. 1, 46-53) Het is gespierde taal. Het zijn geen woorden die je verwacht van een mama die voor de eerste keer zwanger is en stilletjes uitkijkt naar de tijd van haar bevalling! Een aanstaande mama zit ongetwijfeld met andere gevoelens en vragen in het hoofd. Het Magnificat: het zijn woorden die pas kunnen klinken aan het einde van een lang verhaal: wanneer alles goed is afgelopen, wanneer alle lijden is verkeerd in vreugde, wanneer alle vragen een antwoord hebben gekregen, wanneer alle onrechtvaardigheid en miskennis is rechtgezet, wanneer de dood is geweken voor het leven. Het Magnificat past beter bij de Tenhemelopneming van Maria dan bij Kerstmis of Pasen of Pinksteren. Toen was alles nog veel te klein en te broos: voor Maria, voor Jezus en voor de leerlingen. Vandaag mag Maria voluit zingen van Gods heerlijkheid: ze heeft er volop deel aan gekregen, uiteindelijk, toen alles was volbracht.

Waar zijn de moeders van deze wereld te vinden? Welk lied kunnen zij vandaag zingen? Ongetwijfeld een mooi lied: welke moeder is niet blij met elk nieuw lachje op het gezicht van haar baby, met elk nieuw stapje dat haar kleuter durft zetten, met elk nieuw woordje of zinnetje dat het kan spreken? Welke moeder is niet gelukkig wanneer haar kind zijn talenten ontwikkelt, vrienden maakt en stilaan zijn eigen weg door het leven vindt? Welke moeder is niet dankbaar wanneer haar kinderen het met elkaar vinden en elkaar steunen, ook in moeilijke periodes? Er zijn vreugden die een vrouw alleen als moeder kan ervaren, in de nabijheid van haar kinderen. Die vreugde wensen we onze moeders van harte toe. Tegelijk weten we ons verbonden met alle vrouwen die deze vreugde missen -de vreugde van moeder te kunnen zijn, of de vreugde van een gelukkige moeder te kunnen zijn- om welke reden dan ook. Ook bij hen roept moederdag telkens opnieuw heel aparte gevoelens wakker.

Waar zijn de moeders van deze wereld nog te vinden? Op zoveel plaatsen waar vandaag geen mooie of feestelijke liederen kunnen klinken. Telkens op televisie reportages te zien zijn over de oorlog in het Midden-Oosten, over hongersnood en geweld in Afrika, over vluchtelingen en migranten, over armoede of levensduurte komen moeders in beeld die hun onmacht, hun verdriet of hun protest de vrije loop laten. Hun woorden of gebaren gaan soms door merg en been. Ze komen uit de diepste grotten van het menselijke hart. Ze laten een menselijke oercreet horen: een creet om vrede, rechtvaardigheid en menselijkheid. Die oercreet is niet gedekt door parlementaire discussies of politieke compromissen. Hij is niet gebonden aan godsdienst of levensbeschouwing, maar komt van veel dieper: uit het instinct dat moeders doet vechten voor het leven, voor de toekomst van hun kinderen, voor het oplossen van problemen vooraleer het te laat is. Wereldwijd staan op het gezicht van zoveel moeders zowel de diepste ontgoocheling als de mooiste verwachting van deze wereld te lezen.

Waar staat Maria? Bij welke moeders staat zij? Zowel bij de enen als bij de anderen. Maria staat bij iedere moeder die dankbaar en fier is om haar kinderen. Kijk naar Kerstmis: rond de kribbe hangt een sfeer van warme nabijheid en vreugde, van intieme verbondenheid. Tegelijk zou Maria niet Maria zijn, indien ze ook niet aan de zijde stond van alle moeders die lijden om wat hun kinderen wordt aangedaan, die opkomen voor een samenleving waarin jongeren betere mensen worden, die zich verzetten tegen instellingen of regimes die meer problemen scheppen dan oplossingen aanbrengen. De vreugde van Maria -de vreugde van het Magnificat- heeft uitgerekend hiermee te maken: met de radicale ommekeer die deze wereld nodig heeft om een menselijke wereld te zijn: een leefbare wereld voor al Gods kinderen.

Voor het feest van vandaag hebben we het beeld van Onze-Lieve-Vrouw van Antwerpen vooraan geplaatst, feestelijk getooid en versierd. Velen zullen vandaag een kaarsje ontsteken en een gebed tot haar richten. Maria is onze hemelse moeder. Geen van onze beden is voor haar te klein of te groot. Zij is moeder op de maat van elk van haar kinderen.
Onze-Lieve-Vrouw van Antwerpen, bid voor ons.

Amen.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen